

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. Č.**, zast. Mgr. Marcelou Zavřelovou, advokátkou, se sídlem Mladá Boleslav, Kaleřova 404, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2005, č. j. 41 Cad 37/2005 – 20,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2005, č. j. 41 Cad 37/2005 – 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2004, č. x, přiznala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni starobní důchod od 22. 11. 2003 podle ustanovení § 30 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a podle čl. 13, 39 Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení č. 29/2003 Sb. m.s. (dále též jen smlouva) ve výši 2525 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že výše důchodu se skládá ze základní výměry a procentní výměry. Základní výměra důchodu činí 1310 Kč. Procentní výměra se stanovila procentní sazbou z výpočtového základu, který činil 199 Kč, přičemž jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu ve výši 199 Kč za roky 1986 až 2002. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 27 roků pojištění činila 40,5 % výpočtového základu, tj. 81 Kč měsíčně. Snížení procentní výměry za 731 dnů z doby od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku činí 11,7 % VPZ, což je 23 Kč měsíčně. Výše procentní výměry činí minimálně 770 Kč měsíčně. Procentní výměra důchodu

vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb. činí 1215 Kč měsíčně, takže náleží 1215 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že k 1. 4. 2003 měla žalobkyně trvalý pobyt na území České republiky, považují se podle čl. 39 Smlouvy doby pojištění získané k tomuto datu podle předpisů Ukrajiny (tzn. potvrzené ukrajinským nositelem pojištění) za dobu pojištění České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž zpochybňovala postup při vyřízení výše důchodu. Dále namítala, že výše platu získaného v podniku D. R. s. s. r. o. neodpovídá skutečnosti. Žádala o zahájení nového řízení.

Krajský soud v Praze po provedeném jednání rozsudkem ze dne 21. 7. 2005, č. j. 41 Cad 37/2005 – 20, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu dávkového spisu a z vyjádření žalované. Konstatoval, že v daném případě soud zjistil z výpovědi žalobkyně a dávkového spisu, že žalobkyni byl přiznan starobní důchod od 22. 11. 2003 podle § 30 zákona č. 155/1995 Sb. a čl. 13, 39 Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou č. 29/2003. Výše starobního důchodu byla stanovena částkou 2525 Kč měsíčně, z toho základní výměra důchodu činila 1310 Kč a procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1998 Sb. (správně 1988), výhodnější, činila 1215 Kč. Soud dále uvedl, že celková doba pojištění činila 10 314 dnů (28 roků a 94 dnů) a zahrnovala dobu pojištění získanou na Ukrajině (zhodnocenou na podkladě potvrzení nositele ukrajinského pojištění) a dobu pojištění získanou na území České republiky. Po snížení náhradní doby pojištění na 80 %, činila doba pojištění zohledněná při výpočtu výše důchodu 10 095 dnů (27 roků a 240 dnů). Podle evidenčního listu důchodového pojištění potvrzeného zaměstnavatelem žalobkyně D. R., s. s. r. o. hrubý výdělek žalobkyně za dobu zaměstnání od 18. 9. 1995 do 30. 11. 1995 činil celkem 6871 Kč, počet započtených dnů 74 a náhradní doba 17 dnů. Průměrný měsíční výdělek za rozhodné období pak byl vypočten částkou 1990 Kč. Základní výše důchodu (44 %) činila 876 Kč, za 28 roků zaměstnání zvýšená o 38,6 % činila 1215 Kč. Trvalý pobyt na území České republiky byl žalobkyni povolen od 4. 9. 1995. Soud dále citoval příslušná ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. a čl. Smlouvy s tím, že uvedená Smlouva vstoupila v platnost 1. 4. 2003 a k tomuto dni měla žalobkyně trvalý pobyt na území České republiky. Podle čl. 18 citované Smlouvy se pro výpočet důchodu instituce každé ze smluvních stran stanoví průměrný výdělek nebo vyměřovací základ pouze za doby pojištění získané v souladu s jejími právními předpisy. Soud uvedl, že žalobkyně prokázala v rozhodném období, že hrubé výdělky za dobu zaměstnání od 18. 9. 1995 do 30. 11. 1995 činily 6871 Kč a náhradní doba 17 dnů průměrný měsíční výdělek žalobkyně 1990 Kč byl vypočten z tohoto dosaženého výdělku. Na základě těchto podkladů pak byla stanovena výše procentní výměry starobního důchodu částkou 1215 Kč měsíčně podle zákona č. 100/1988 Sb., neboť při porovnání výše procentní výměry tohoto důchodu byla tato částka stanovena podle dříve platných předpisů vyšší (§ 71 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.). Tato částka 1215 Kč spolu se základní výměrou 1310 Kč tvoří přiznanou výši starobního důchodu žalobkyně v částce 2525 Kč měsíčně od 22. 11. 2003. Soud uzavřel, že z uvedeného vyplývá, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení při rozhodování o starobním důchodu žalobkyně postupovala v souladu se zákonem o sociálním zabezpečení a Smlouvou mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení. Rovněž výše důchodu, kterou žalobkyně zpochybnila v žalobě, odpovídá citovaným předpisům. Soud dále konstatoval, že další námitky proti napadenému rozhodnutí týkající se vyloučení doby pojištění od 18. 9. 1995 do 30. 11. 1995, kdy žalobkyně

pracovala v podniku D. R., s. s. r. o., nebyly zohledněny, neboť nebyly uplatněny ve lhůtě k podání žaloby. Uvedl však, že tuto dobu zaměstnání nelze považovat za vyloučenou dobu podle předpisů o sociálním zabezpečení. Vyloučené doby jsou uvedeny v ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. a ustanovení § 12 odst. 7 Vyhlášky č. 149/1988 Sb. Krajský soud poté žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost žalobkyně (dále též jen stěžovatelka) a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní, dále jen s. ř. s.). Stěžovatelka především poukazovala na doklady, které v průběhu řízení předložila, zejména na osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikaci v České republice ze dne 27. 12. 2000 s tím, že dosáhla vysokoškolského vzdělání u Českého vysokého učení technického v Praze. Poukazovala dále na to, že žila dlouhou dobu na Ukrajině, následně přicestovala do České republiky a zde byla nucena vzít jakoukoliv práci, která však neodpovídala její kvalifikaci, jak vyplývá z jejích dokladů o vysokoškolském vzdělání. Z těchto důvodů byla nucena nastoupit do obchodní firmy D. R., s. s. r. o., a dosahovala minimálního výdělku. Prokázala, že od roku 1965 pracovala na Ukrajině, tehdy byla přijata jako technik do oddělení elektrotechniky S. i. p. K. G., postupně pracovala i na jiných místech, přičemž v roce 1993 pracovala ve S. v.-v. i. t. a d. a-, kam byla přijata na místo vědeckého pracovníka oddělení. Následně byla propuštěna na vlastní žádost k 31. 8. 1995, aby mohla přicestovat na počátku měsíce září stejného roku do České republiky a okamžitě si hledala zaměstnání. Od 4. 9. 1995 má v České republice trvalý pobyt. Dále prokázala, že z Ukrajiny žádný důchod nepobírá, na Ukrajině o důchod nepožádala. Poté, co onemocněla a došlo k ukončení pracovního poměru ve firmě D. R., s. s. r. o. ve zkušební době, byla následně evidována na úřadu práce. Stěžovatelka vyslovila přesvědčení, že jak žalovaná, tak Krajský soud v Praze, chybně vyhodnotily výše uvedené skutečnosti, když nepřihlédly k době, kterou pracovala v místě svého tehdejšího bydliště, tedy na Ukrajině v oboru architekt, starší konstruktér, vědecký pracovník I. h. a.. Podle názoru stěžovatelky ji žalovaná při vyměření výše starobního důchodu poškodila tím, že tuto dobu nezapočetla do doby práce provedené v České republice. Žalobkyně připustila, že na základě Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou se doby pojištění získané podle právních předpisů smluvních stran jejich občany ke dni vzniku této Smlouvy v platnost považují za doby pojištění té smluvní strany, na jejímž území měl občan k uvedenému datu trvalý pobyt. Je pravdou, že Smlouva vstoupila v platnost v roce 2003 a v této době již žalobkyně měla trvalý pobyt na území ČR, který získala dne 4. 9. 1995. Zároveň však namítala, že pro stanovení nároku na dávky podle této Smlouvy se má přihlídnout k dobám pojištění, které byly získány před vstupem této Smlouvy v platnost. Soud podle jejího názoru nepřihlédl k čl. 13, 14, 15 a 16 Smlouvy. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti žalobkyně poukazovala na správní ujednání k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou, o sociálním zabezpečení, které bylo podepsáno dne 25. 6. 2003, a to konkrétně na čl. 7 bod I., II., z něhož vyplývá, že při provádění čl. 18 Smlouvy nepřihlíží instituce smluvní strany k výdělkům získaným v době, kdy osoba podléhala právním předpisům druhé smluvní strany a uvedená doba se pro stanovení průměrného výdělku nebo vyměřovacího základu vylučuje. Pokud by při provádění čl. 39 odst. 4 Smlouvy nebylo možno průměrný výdělek nebo vyměřovací základ podle odst. 1 stanovit z důvodů, že doby pojištění byly získány

pouze podle právních předpisů druhé smluvní strany, bude pro výpočet důchodu rozhodující průměrná mzda v České republice, dosahovaná v roce, který o dva roky předchází roku přiznání důchodu, na Ukrajině u zaměstnanců v hospodářských odvětvích za jeden rok. Podle názoru žalobkyně žalovaná strana ani soud k tomuto správnímu ujednání nepřihlédly. Stěžovatelka navrhovala, aby napadený rozsudek byl zrušen za účelem opětovného posouzení doby rozhodné pro přiznání výše starobního důchodu a za účelem nového rozhodnutí ve věci.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 9. 2005 uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitky a ztotožňuje se s právním názorem soudu vysloveným v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však postupoval i podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něhož je sice vázán důvody kasační stížnosti, to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně za důvod jejího podání označila ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak z obsahu kasační stížnosti lze rovněž dovodit, že je podávána i z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť částečně přihlédl i k důvodům, které stěžovatelkou výslovně namítány nebyly.

Z obsahu dávkového spisu, z výpovědi stěžovatelky i z dalších důkazů plyne, že stěžovatelka je narozena xx a vychovala jedno dítě. Žádostí ze dne 24. 11. 2003 požádala o starobní důchod od 22. 11. 2003. Podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., za jehož účinnosti stěžovatelka podala žádost, činí důchodový věk 56 let, avšak se zřetelem k ustanovení § 32 odst. 2 téhož zákona je nutno připočítat 32 měsíců k takto stanovenému důchodovému věku. Podle posledně citovaného ustanovení dosáhla stěžovatelka důchodového věku 22. 11. 2005. Jak již bylo výše uvedeno, o starobní důchod požádala k 22. 11. 2003, tedy dva roky před dosažením důchodového věku. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelce byl přiznán starobní důchod podle § 30 zákona č. 155/1995 Sb. [přesněji podle § 30 odst. 1 písm. c) citovaného zákona], byť to napadené rozhodnutí neuvádí. Dále bylo zjištěno, že stěžovatelka má na území ČR od 4. 9. 1995 povolen trvalý pobyt. Z vyjádření žalované, které převzal i krajský soud, vyplývá, že celková doba pojištění stěžovatelky činila 10 314 dnů, tj. 28 roků a 14 dnů, a po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činila celková

doba pojištění 27 roků a 240 dnů. Uvedené skutečnosti vyplývají i z osobního listu důchodového pojištění ze dne 18. 10. 2004 založeného v dávkovém spise, přičemž stěžovatelka v podstatě tyto skutečnosti nezpochybňovala.

Z rozhodnutí žalované dále vyplývá, že se žalovaná zabývala výpočtem důchodu podle zákona č. 155/1995 Sb. Podle propočtu procentní výměry důchodu vycházela žalovaná z vyměřovacího základu, který činil 199 Kč. K této částce dospěla žalovaná tak, že nejprve zjistila osobní vyměřovací základ, který činil 13 163 Kč, z něhož výpočtem podle § 16 a 17 zákona č. 155/1995 Sb. ($13\,163 \times 30,4167 : 2018$) stanovila částku 199 Kč. Procentní výměru pak stanovila částkou 81 Kč – 23 Kč s tím, že procentní výměra minimální činí 770 Kč. V závěru odůvodnění rozhodnutí je ale uvedeno, že procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb. činí 1215 Kč, aniž by k této částce byl v rozhodnutí uveden jakýkoliv postup, který by mohl být přezkoumán. Ani ve vyjádření k žalobě (přestože by takové vyjádření nemohlo ovlivnit úvahu o zákonnosti rozhodnutí) není postup podle zákona č. 100/1988 Sb. uveden. Naopak žalovaná se zabývala výpočtem procentní výměry podle zákona č. 155/1995 Sb., z něhož však nakonec vůbec nevycházela.

V dokladu o výpočtu důchodu obsaženého v dávkovém spise, je sice uveden výpočet důchodu podle dříve platných předpisů, avšak ani ten nelze přezkoumat. Podle tohoto dokladu činil redukováný průměrný měsíční výdělek 1990 Kč a zvýšená základní výměra byla vypočtena na 44 %. Již tento údaj základní výměry starobního důchodu by mohl vzbuzovat pochybnosti, neboť podle § 22 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. činila základní výměra důchodu 50 % průměrného měsíčního výdělku, s tím, že podle § 22 odst. 2 téhož zákona se k základní výměře přičítalo občanům od 26. roku zaměstnání za každý rok zaměstnání III. pracovní kategorie 1 %. S těmito zákonnými ustanoveními se na první pohled jeví doklad o výpočtu důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. v rozporu. Je ovšem pravda, že zákon č. 100/1988 Sb. typ starobního důchodu obdobný důchodu upravenému v § 30 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. neznal, a žalovaná zřejmě vycházela při porovnání výše procentní výměry důchodu podle zákona č. 39/1994 Sb. Avšak tato úvaha Nejvyššího správního soudu je pouze hypotézou, neboť způsob výpočtu průměrného měsíčního výdělku podle zákona č. 100/1988 Sb. není seznatelný.

Stěžovatelčiny námitky pak především směřují do stanovení výše starobního důchodu, kdy se stěžovatelka dovolává správního ujednání č. 96/2003 Sb. m. s., a to konkrétně čl. 7, bod I., II., ze kterého vyplývá, že při provádění čl. 18 Smlouvy č. 29/2003 Sb. nepřihlíží instituce smluvní strany k výdělkům získaným v době, kdy osoba podléhala právním předpisům druhé smluvní strany a uvedená doba se pro stanovení průměrného výdělku nebo vyměřovacího základu vylučuje s tím, že pokud by při provádění čl. 39 odst. 4 Smlouvy nebylo možno průměrný měsíční výdělek nebo vyměřovací základ podle odst. 1 stanovit z důvodu, že doby pojištění byly získány podle právních předpisů druhé smluvní strany, bude pro výpočet důchodu rozhodující průměrná mzda v České republice dosahovaná v roce, který o dva roky předchází roku přiznání důchodu, na Ukrajině u zaměstnanců v hospodářských odvětvích za jeden rok.

Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že rozhodné období pro výpočet důchodu představovalo dobu od roku 1986 do roku 2002, avšak podle dokladu o výpočtu důchodu

obsaženého v dávkovém spise, byl průměrný měsíční výdělek stanoven podle zákona č. 100/1988 Sb. z rozhodného období roku 1993 až 2002.

Nejvyšší správní soud má za to, že není jeho povinností výši důchodu vypočítat. Je však třeba, aby měl možnost přezkoumat, jak žalovaná k výši procentní výměry důchodu žalobkyně dospěla. Jestliže však způsob výpočtu procentní výměry starobního důchodu není zřejmý z rozhodnutí, není zjistitelný ani z dávkového spisu a dokonce i ve vyjádření se žalovaná zabývá výpočtem důchodu podle zákona č. 155/1995 Sb. ačkoliv procentní výměru stanovila podle zákona č. 100/1988 Sb., nutno uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z tohoto rozhodnutí totiž nelze zjistit, jak žalovaná dospěla k částce 1215 Kč, která činí procentní výměru starobního důchodu. Za této situace se pak nelze vyjádřit ani k námitkám stěžovatelky směřujícím proti výpočtu výše důchodu, především k tomu, zda žalovaná postupovala podle čl. 7 Smlouvy a zda výpočet průměrného měsíčního výdělku, který stanovila za roky 1993 až 2002, odpovídal postupu předpokládaného zákonem, zda totiž byla alespoň minimálně vyloučena doba od 1. 1. 1993 do 31. 8. 1995. Dále pokud jde o samotný rok 1995, který je zřejmě jediným rokem s výdělkem, je třeba uvést, že jsou pochybnosti o tom, zda žalovaná postupovala správně. Jestliže vycházela ze správního ujednání, pak v tomto roce měla považovat za vyloučenou dobu pro výpočet průměrného měsíčního výdělku dobu od 1. 1. 1995 do 17. 9. 1995 (260 dnů) + 17 dnů podle evidenčního listu důchodového pojištění ze dne 19. 1. 2005, což je celkem 277 dnů. Pak by ovšem činil výpočet PMV podle vzorce $6871 \div 88 (365 - 277) \times 30,4167 = 2374$ Kč, nikoliv 1990 Kč, k čemuž žalovaná podle dokladu o výpočtu založeném v obsahu dávkového spisu dospěla. Naskytá se pak dále otázka, zda neměla být vyloučena i doba od 1. 12. 1995 do 31. 12. 1995. Tato doba je podle osobního listu důchodového pojištění hodnocena jako vyloučená – uchazečka o zaměstnání, avšak žádný důkaz o této době v dávkovém spise není a na tyto okolnosti nebyla stěžovatelka dotazována ani u jednání krajského soudu.

Zda žalovaná při výpočtu procentní výměry starobního důchodu žalobkyně postupovala zákonným způsobem, konkrétně zda postupovala přesně podle zákona č. 100/1988 Sb. s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení č. 29/2003 Sb.m.s. a s přihlédnutím k čl. 7 sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 96/2003 Sb.m.s. Z výše uvedeného rovněž plyne, že částka 1215 Kč, kterou žalovaná stanovila jako procentní výměru starobního důchodu žalobkyně, není přezkoumatelným způsobem odůvodněná a nelze tedy zjistit, jak žalovaná k výši této částky dospěla. Rozhodnutí žalované je tedy z tohoto pohledu nutno považovat za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud v Praze měl proto toto napadené rozhodnutí žalované zrušit pro vady řízení. Neučinil-li tak, nutno dospět k závěru, že řízení před soudem trpí jinou vadou, která mohla (a zřejmě i měla) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť částečně i z jiných důvodů, než byly namítány, proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V uvedené věci

Nejvyšší správní soud ještě podotýká, že se nezabýval všemi námitkami stěžovatelky uvedenými v kasační stížnosti, neboť v situaci, kdy není jasné, jakým způsobem postupovala žalovaná při výpočtu starobního důchodu, a rozhodnutí je v tomto směru nesrozumitelné, je třeba nejprve vyčkat nového rozhodnutí žalované s tím, že teprve poté, až bude objasněn způsob výpočtu procentní výměry starobního důchodu stěžovatelky, bude možno případné námitky stěžovatelky přezkoumat.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu